

בס"ד

שלחן היראה

והוא שלחן ערוך בכל טוב
להלך בעצת רבינו ז"ל

פרשת יתרו
ה'תשע"ב

לתגובות להארות והערות
ולקבלת העלון באימייל שלכם
shulchanhayirah@gmail.com

תמצית הדברים

לזכור ולשמור מתנת התורה הוא ע"י שפלות והשתוחחות הנפש. אור הלוחות ונתינתם הוא עצום ונורא ודוקא בגלל זה עובר אח"כ מה שעובר. וכן הוא בכל איש פרטי הדרך היא שזוכה להתנוצצות מעולם עליון ואח"כ צריך לעבור ולזכות. והסוד הוא שהרושם שנמשך ונשאר הוא כדי להתפלל על עצם האור עד שיעשו כלים מעשיים לקבל את אור הדרגה הנכספת.

הצדיקים שהם בחי' משיח מאירים את התורה באור של שירות ותשבחות לבורא יתברך. השיר והשבח נמשך מהגאולה השלימה והוא שרש התורה והתחדשותה להתקיים עכשיו. התפילה בבחי' שירה שהיא שרש לתורה מגלה בלב איש ישראל את סוד קיום התורה באמת כפי בחינתו הפרטית ומלבבת בליבו את הכיסופים הנדרשים משמים לצורך מתנת החינם לזכות בתורה.

"ומרדכי ידע את כל אשר נעשה", וכן בכל דור ודור הצדיקי אמת יש בכוחם להכניס בלב ישראל לבושים זכים ודיבורי אמת ותפילות מאירות הנשלכות אליך ממקור מעיין קודש של הגאולה העתידה עד שלא תדע מעצמך כלל מרוב שמחה. אז באמת אפשר להתוודות על כל מה שבאמת צריך ולזכות לחיי אמת נצחיים. אז אפשר לזכות לעשות צדקה עם השכינה הקדושה העומדת ומצפה לך בכל גלגול וגלגול שנעשה עמך.

פרחו נשמות ישראל עשר פעמים להכלל שוב ושוב במחויב המציאות ולהכיר את רחמנותו ונותר בהם לנצח הזכרון של הריח הטוב המכונה מור- דרור הוא ריח נשמת הצדיק היודע אותך ועוזר לך באמת. הצדיק מעורר הריח הטוב של הנשמה שלך כדי שתעזור עוז ותתפלל באמת בדיבורים שלך שכל העולמות כמהים עליהם כי אתה בעצמך נועדת לתקנם בהתחזקותך.

עיקר הארת הצדיק היא לחדש בלבך את בחי' "אנכי" היינו אני בראתיך ואני אתך לגאלך. הכלי לקבל את ההארה הנשגבת הוא תודה מעומק הלב ולהאמין באמונת חכמים שהכל באמת לטובה. העשבים יודעים את השפלות כי הם מדרגה אחרונה בהלוואת השפע ואין להם למי להלוות לכן מחויבים לתת כוחם לתפילת ישראל הם יודעים את הכוח המגדל של האמונה ולכן טוב לעבוד ביניהם את ה'. ולכן גם זכו להיות סמל למתן תורה בחג השבועות וזה חלק מסוד ט"ו בשבט. הם מאירים באדם את שופרו הקדוש הנכלל בדבר ה' של המלוה הגדול, שנשמע בהר סיני ומתחדש כל שנה בראשיתה.

יש לנו זכות וחובה לדבר מצדיק האמת כי לכל אחד מישראל יש נקודה ממנו. ע"י זאת הנקודה תוכל להכנס בשמחה אמיתית של אמונה לצאת מהשפעת התאוה ולהתוודות באמת. יושפע עליך דרך אמיתית חדשה. ה' יאיר בלבך "אנכי ה' אלוקיך המעלך מארץ מצרים הרחב פיך ואמלאהו". חזק אחי חזק ואמץ ואל תתמהמה כי קרובה ישועתנו להתגלות.

הרחבת הביאור

הוא תולה על פני אלוקים שזכינו לראות פנים בפנים.

כי יש יום שהוא כלליות כל הימים ומכיל האור של כל הימים והוא יום הראשון לכל ובו האור הגנוז הראשון. אור החסד של "עולם חסד יבנה". ויש יום עוד יותר כולל שהוא יום השבת שבו מאירים כל הצימצומים של הימים בלי דין כלל והוא שרש לכל הימים אפילו ליום הראשון. ועליו נאמר "ימים יצרו ולא אחד בהם" היינו שהאחד גנוז מאד בתוך הימים ואפילו בראשון שאז גנו אותו בחי' "לא אחד בהם". אבל זה בבחי' הכתיב. אבל בקריאה קוראים "ימים יצרו ולו אחד בהם" היינו הלא הופך ל-"לו". ואמרו חז"ל שהוא יום כיפור ויום השבת. והוא יום לה'. ובו ניתנה התורה. וביום כיפור ניתנה מחדש בכפרה גדולה. וזה "יוםם יצוה ה' חסדו". יום שכולל כל החסד כידוע ומובא בתורה ל"ג, כולל כל המידות וכל הצימצומים עם אור החסד שמאיר בהם וממתיק אותם כולל כל ה"מידת ימי" המובא בתורה נ"ו שעל ידי המידה של כל יום היינו התורה הנגלית ובעיקר הנסתרת בכל יום יכול המלך לקרוא את החיות האין סוף להיות מתגלה בתוך צמצומי הקדושה בעולם הזה בכח אותיות וצמצומי התורה הקדושה ולגלות את כל ההסתרות וההסתרות שבתוך ההסתרות לכל איש מישראל. וזה ע"י הצדיק האמת שהוא בחי' מלך המשיח בחי' משה כידוע, שזוכה בכח לימודו הקדוש בחרות, להאיר ולדעת "את כל

"אלהי עלי נפשי תשתוחח על כן אזכרך מארץ ירדן וחרמונים מהר מצער". דוד המלך מגלה לנו סוד עצום. הרווח הנורא שיש ב"שחיות" הנפש. כי אז דוקא נפתח הלב לזכור האמת לאמיתו. "על כן" דוקא בגלל זה. בלי זה אולי היה נשכח ממני החדות של הישועה הניצחית שבהר סיני. שהוא בעצמו "הר מצער" הר שחוח ומלא ענוה כידוע. לא הייתי ממש זוכר עד כמה ציוית חסדך ביום ההוא והמשכת אור וכח כזה שיאיר את כל חשכת הימים. ובכל לילה שלא יהיה, נוכל כל בני ישראל הנכללים בנפש דוד מלך ישראל משיח צדקנו, לכלול עצמנו בשירה הקדושה ולהתפלל מתוכה "תפילה לא-ל-חיי". תפילה לה' שהוא החיים שלי. העמק ליבך בתוך הפסוקים האלה. "לא-ל-חיי". וראה איזה פלא שדוד המלך עצמו תולה את כל מה שעובר עליו ואנחנו כלולים בזה כי כל מה שהוא עבר היה להורות תשובה ליחיד כמו שאמרו חז"ל, (ממילא כל אחד ואחד כלול במה שעבר על דוד המלך. כי מה שעובר, זה עובר בשביל התשובה. ואצל דוד המלך ע"ה שלא היה ראוי כלל לאותו מעשה כמו שאמרו זכרונם לברכה, ממילא צריך כל אחד למצוא את עצמו בתוך הדיבורים הקדושים והנוראים האלה כי דוד המלך עבר את זה בשבילי. וכך ציוה לנו רבינו על הפסוק "במגילת ספר כתוב עלי" שצריך שהכל, כל התהילים והתורה בכלל הכל, להגיד על עצמו. ורבינו כבר ביאר איך שייך הכל על עצמו אפילו דרגת חסיד וכו'. ובפרט "תפילה לא-ל-חיי"). הכל

אשר נעשה" ולהוציא ולהציל את ישראל מקליפת הזמן עמלק ימח שמו.

וכל הכח והאור והחסד הנורא הזה כלול ב"יומם יצוה ה' חסדו" אבל זה ביום. ריבונו של עולם מה עם הלילה? מה עם החושך שאח"כ, מה עם גלות הנפש שצריך כל אחד לעבור ודוקא בגלות שזכה לאור באור כזה. על זה עונה דוד מלכנו משיח צדקנו "ובלילה שירה עימי". אם תהפוך את התורה לשירה נכספת תבוא לתפילה מופלאה המאירה מחדש את קדושת התורה את התנוצצות סודה הכמוס מכבר בליבך גם אם עד עתה לא ידעת מזה. כי מבואר בסיפור הי"ב מסיפורי מעשיות שהבעל תפילה הקדוש היה כל היום עוסק בתפילות ושירות ותישבחות ואמנם היה לו תורות וחיבורים על זה והיה נותן לאנשיו שקירבם ללמוד בהם, אבל הוא היה עוסק בשירות ותישבחות כל היום. ויש שמקשים ושואלים "ותורה מה תהיה עליה". אך דע ששירות ותישבחות הנ"ל הם שורש התורה וראשיתה ואחריתה הטובה ואורה הגנוז האמיתי כי תכלית הבריאה להודות ולהלל ומשם הברכה ומשם התגלות והתחדשות התורה. ועל זה ביקש דוד המלך שיהיו התהילים כלימוד טהרות. וכך היו מתברכים חסידים הראשונים במעט תורה והרבה תפילה אלא שהיתה תפילתם תפילה שהיא שרש התורה כמובא בליקוטי הלכות הלכות ראש חודש.

כי התפילה על התורה מגלה נסתרות ונסתרות שבתוך נסתרות. כמו שמובא שם בתורה נ"ו, שע"י שתפרוס ידיך אל השמיים ב"תפילה לא-ל חיי", ותעלה את שמחת התשובה והחרות מעמלק בשפלות

נפלאה, מהלב אל הידיים, ותטהר את ידיך מתאוות ממון ושאר הפגמים והדמים המעופפים והעכורים ותולדותיהם והרגשותיהם ודמיונם המסולף, תוך כדי כך ובסופו של דבר צדיק האמת בחי' מרדכי שיודע בפרוש מה נעשה איתך ויודע לך תיקון חדש ולבוש חדש לנפשך בו אתה יכול לבוא לפני המלך ולהתכפר מהכל, יאיר לך מה שנסתר ממך ואת עצם זה שבכלל נסתר ממך ויחזיר לך את הכח והעז לשוב בתשובה. ולבוא אל השמחה שהיא עיקר הרפואה. וע"י זה מתעורר כח הצדיק היכול באמת לתקן הלבושים והכפרה והתשובה. ולעזור לך להיות "כסויי חטאה".

ובקשת הלב האמיתית היא מעוררת כל העולמות העליונים והם כמהים להתעוררות כזאת מלמטה כמובא בתורה ט' ומובא בבעש"ט על התורה מדברי חז"ל שהתיבה הנאמרת בתפילה מוארת, מטהרת כמו כפרת המצורע. כמו הציפורים שנקראים קינים. וזה שרש בקשת דוד המלך שתהיה לתהילים כח הטהרות. ושם בתורה ט' הסביר הטעיא היינו הצדיק האמת שמחיה האמונה שנקראת סחור סחור היינו הסוחר הטעיא שיכול להוציא "מליבי סחרחר" ולהאיר בו האמת, לתנאים הקדושים שצריך שמונה בחינות. חמש חומשי תורה ושלוש תפילות ואז זוכים לזו התפילה בבחי' "שפכי כמים" בחי' תיקון "מי נח" בחי' התיבה המרפאה את כל העולם מצרעת ודיבור מקולקל. שע"י זה נמשך הדיבור הקדוש של מתן תורה לתקן הכל וזה ע"י הבעל תפילה כידוע. (כי שם בסיפור אחרי שכבר פגשו מחדש את המלך והתאחדו שלחו את הבעל תפילה דוקא להחזיר את

ישראל בה צומח צמח צדק דוד מלך ישראל פלא יועץ להמליך שמו יתברך בכל לבבות ישראל לקבל עול מלכות התורה לנצח.)

האור היה עצום "האירו ברכים תכל רגזה ותרעש הארץ". אבל "עקבותיך לא נודעו". ועכשיו בלילה עובר מה שעובר. "כל משברייך וגלייך עלי עברו". אבל "הוחילי לא-להים כי עוד אודנו" תתחזקי "נפשי הפיקחת" עוד תודי לו תודות נפלאות. כי אחרי גילוי כזה שהיה ב"הר מצער", ה' כבר איתנו באופן ניצח. ומחויב אלינו ברצונו כמובא בתורה נ"ב. שאחרי שכבר האציל נשמות ישראל כבר חייב לקיים העולמות כביכול ואז העולם מחוייב המציאות. אבל שיתנהג העולם בהנהגה הזאת של מחוייב באמת ברצונו ולא ח"ו מחוייב של כופרים החושבים שהעולם מחוייב מעצמו ולא ע"י קיום ישראל, רבינו מגלה שזה ע"י תפילה הנכללת במחוייב עצמו. היינו שהתפילה מחזירה את הבריאה לרצונו שהראשון שברצונו יכל לברוא או לא לברוא ובחר לברוא ברצונו הפשוט ובחר בנו לכלול כל הבריאה שוב ברצונו. ואיך?, ע"י שברא והכל היה תלוי עד שנקבל רצונו במתן תורה. והם דברים נפלאים מאד ודקים וקדושים המובאים שם בתורה נ"ב הנ"ל עיין שם ובליקוטי הלכות של תפילת ערבית ג'. נמצא ע"י הנעור בלילה וכו' ותפילתו והתבודדותו בעיקר, שע"י זה מבטל את הרוע שבבריאה וכולל כל העולמות התלויים בו בבורא יתברך בעצמו. נמצא תפילה והתבודדות כזאת היא עיקר קיום התורה ועיקר מתן תורה להתקיים. כי כל אחד מבין שמתן תורה כזאת שיש בה נפלאות כאלו שניתנה

כל העולם בתשובה. וכן כל תהליך החיפוש אחרי המלך התחיל בבעל תפילה עצמו. וכן הכת מכל הכתות הטועות אפילו שהיתה גם בטעות כי היתה לפני גילוי אנשי המלך, אעפ"כ מכל הטועים היתה כשרה היא הכת שבחרו להם את התפילה כערך. ובהם השתכן הבעל תפילה. ומהם ומתפילתם, כי תיקן להם להתפלל על כל דבר כמבואר שם ועל כל מסע של חיפוש וכו', נימצא וימצא המלך לעתיד. וכן רבינו הקדוש אמר שמשח ניצח עם כמה "תהילים זוגערס".)

(ומשה רבינו בתחילת הליכתו לתקן כל התיקון הכניס ידו והוציאה מצורעת כשלג וריפאה לו ה' והוא אחד הניסים שמשכנעים את ישראל באמיתיות הצדיק וקבלתו הפקדון האמיתי מה'. ראה עד היכן מגיע כח התפילה האמיתית המלוכת מהשאל תחתיות שלך ומקושרת לרבינו הקדוש. כי הוא מאיר בה את שרש התורה לבוא אל לבך ומחדש את שרש התורה במרום. וכל החולקים על כח ועצמת התפילה ומקומה המרכזי והדרכים לפתותה לבוא ולכנוס בלב ישראלי היינו ללכת ליערות ולשדות ולהשקיע ול"בזבז" כביכול זמן של "ביטול תורה" על הליכה בשדה מעץ לעץ וסמיכה על האילן הקדוש והשקייתו במיים המרורים שעוד לא התנקו מהזוהמה, וכל הזמן שצריך לעבור ביסורים שאין דיבורים וכו' וגניחות ושוועות וזעקות וצעקות עד שמתפתה התורה להכנס בלב ובפה ולהתחדש בלבוש וכסות חדש ולהטהר בתיבתך ובקיניך, כל החולק על זה או מזלזל בזה או חושב שרבינו הקדוש לא התכוון לזה הוא טועה ומטעה ולא מכיר את האדמה הריחנית הקדושה של ארץ

לרועה הנאמן נמשכה בכלים מיוחדים מאד ע"י עבודת משה רבינו ועיקר העלמותו בשנים שבין בריחתו ממצרים עד התגלותו על הבאר. שם החל להתגלות לגואלנו ולהושיענו.

והדרך היא שהזכרון של התקשרות הברית בה' אלוקינו מאירה באדם, או ע"י שזוכה לשוב באמת אל השפלות האמיתית בחי' "עלי נפשי תשתוחח" שמנמיך עצמו בכל ארבעת הנמיכויות המובאות בתורה י"ד עד שמנמיך את עצמו אפילו מתחת לדרגתו, ולוחש בכפיפה שפילה את תפילתו, לחדש אמונתו ועניות דעתו, להאיר בה אור השכינה ש"גוצא" עתה בעוונותינו הרבים, מובא בתורה מ"ט על "איתתך גוצא גחין ולחש לה", או שעובר עליו מה שעובר בגלל הבגדים הצואים וכל הקטרוג שצריך להמתיק. ואם באמת יתחזק ולא ישבר ולא יעלב בעומק פנימיות נפשו ממה שה' עושה לו, אז יזכה בכל פעם לטעום מנת שפלות שהיא חיים ניצחיים בחי' "עלי נפשי" הנ"ל בחי' התנוצצות המוחין שבראיית הצדיק שגילה יתרו בראותו את עבודת משה עם ישראל, כמובא בתורה ע"ב תנינא, וימשך לו בכל פעם עוד קצת התנוצצות הזכרון האמיתי ויתכפר ממנו עוד קצת טינוף ויזכה יותר להתגעגע אחר הנקיות וכו' וכו'.

ובעת מתן תורה פרחה נשמתם וזכו בכל פעם מחדש לתחיית המתים. הוא בירור המדמה המובא בתורה ח' תנינא, בבחי' שלמות האמונה בה' עד שזוכים ממש לראות את אור ההשגחה. כי כאשר אדם פורחת נשמתו מהעולם והבורא יתברך מחזיר לו אותה מחדש אז יש לו הכרות מאד עמוקה עם אור השגחת

הבורא והוא יודע בודאות מוחלטת כי הבורא הוא כל יכול. וע"י שהבורא מרחם עליו כל פעם מחדש ומחזיר לו הנשמה לתוך הגוף הוא זוכה להכיר שהבורא באמת רחמן. כי הוא זוכה להיות מוקף בזה המקיף הקדוש של רצון הבורא למה ברא את הכל ומה הוא רוצה מכל הבריאה ולמה מכניס נשמה בגוף. ומובא בזוהר שכאשר כל דיברה שיצאה מפי הגבורה וכן אלה שיצאו מפי משה וה' יענהו בקול, בכל אחת ואחת ראו ישראל את האותיות איך הם קשורות בכל ארבע כנפי תבל ואת כל הנשמות הקשורות בהם וכו' היינו בירור המדמה. שיכולים לדמות את הבורא באמת ובלי זוהמת עמלק ימ"ש, אל דברים שמוכרים וידועים לבני אדם קרוצי חומר. וזה כבוד ה' הנורא. שיכירו אותו כל הברואים ויראו מאד וירצו מאד לעשות רצונו. ומאד יחפשו בכל ליבם ודמיונם הקדוש איך לעשות לו נחת רוח מרוב אהבתו הבורא בקירבם.

אבל יזכו לזה לעתיד, כל אחד ואחד לבעור בחשק ולהיות לכל אחד עוד ועוד כלים של מדמה מבורר, רק ע"י הבחירה בעולם הזה. ומי יערוב לאדם על הבחירה? ורבינו הקודש קודשים יש לו על זה עצה והבטחה. כי רבינו מבטיח שהצדיק האמת שמקרב אותך לא יעזב אותך להתבוסס בבון עצמך ובגדיך הצואים יותר מאשר אותו זמן הבושה הנדרש לך כדי לעזוב את שטות ה"כוחי ועוצם ידי". ומיד שתנמיך את עצמך ותראה בעין אמת את שטות שכלך המזויף והמוטעה בכל מיני דמיון עמלקי המלוכבש כבלש ציוני כדי להפיל אותך עוד פעם ועוד פעם ברשת הצביעות. מיד רבינו מושיט לך את ידו הקדושה ובה ניירות

ועכשיו אחרי הטיפול הראשוני או השני שלישי או אין סוף ואין מספר דבר אחד השתנה בי. הצדיקי אמת הקדושים דוד מלך ישראל רשב"י משה רע"ה יוסף וכו' הם אוהבי. ואני משתוקק לדבריהם אע"פ שעוד טינופי מפריד אותי. ואני בכל פעם רוצה ומשתוקק לרחוץ את נפשי באורם עם מעט אם הרבה. אם עמוק אם שטוח. לאמר בפי דבריהם לגלגל אותם על לשוני. ובכח רבינו כל אחד זוכה שגם יאיר לו לתשובה. וכאשר זה מאיר לתשובה אין יקר מזה. איזה בטחון אמיתי נכנס בלב איזה התקשרות בשרש התורה כי במתן תורה פסקה זוהמתם.

ועיקר התחלת התשובה האמיתית המורגשת בחוש אצל האדם היא התודה העמוקה לצדיק בעצמו על ההארה והרחמנות והודיה עמוקה לה' על שריחם וסיבב שאזכה שיאיר בי. ועדיין לא התקרבותי אליו בכלל. בכלל בכלל לא. כי התקרבות היא עניין אחר לגמרי. ועוד הדרך ארוכה. אבל כן נודע לי ממנו. הוא ירד אלי כמו שה' ירד על הר סיני. והוא דיבר בי כמו שמשח דיבר אל ישראל. כמו שמשח דיבר וה' יענהו בקול כך הצדיק יורד ומתעבר אצל פנימיות האדם וכשהאדם בכח העיבור הזה מתחיל לדבר אל ה' בגעגועים וכיסופים ותשובה והארה ודבקות שלא כמדרגתו כלל אלא בכח עיבור הצדיק, הוא זוכה לפי בחינתו למעין מתן תורה.

וצריך לזכור היטב שגם במתן תורה נשברו הלוחות הראשונים שהיו מעולים יותר מהשניים והם מונחים בארון העדות שיש שם לוחות ושברי לוחות. ומה תכלית הלוחות השבורים? אלא, מסביר ר' נתן בהלכות מנחה ז' ות מ"ז מ"ח, שכמו

ופתקים קדושים שיחות ותורות מופלאות שתוכל לרחוץ בהם כנעמן בשעתו וכבתיה בת פרעה ותלבן בהם בגדיך הצואים ותוכל לעמוד ולהתבונן בנהר הקדוש והנורא הנקרא "נהר הירדן" המפריד בינך לביין הקדושה.

וצריך התחזקות גדולה מאד לראות איך אני בעצמי משתף פעולה עם האויב הכי גדול שלי שמשכנע אותי כל פעם מחדש שהוא אוהבי. ורק ע"י תורת הצדיק האמת שיש לו רפואות נסתרות, אפשר להתרפא באמת ולצאת מהמבוך האלוקי שהבורא הכניס אותנו אליו בכוונה כדי שנחפש את הרפואה. ואי אפשר לבארם כי באמת גם מי שהתרפא ע"י הצדיק, רוב פעמים, (זולת כמעט יחיד יחידי הוא ר' נתן בן נפתלי הרץ), לא יוכל לאמר לך באמת איך זה קרה. כי רפואת רבינו שהיא בדורות האלו האחרונים היא סוד כמו רבינו בעצמו. רק מה שכן יוכל להגיד לך וזה תוכל למצוא הרבה שיאמרו לך, כי כבר טיפל ורפא הרבה, שהוא ממש מרפא. ומכניס ללבך רצונות חדשים לגמרי שרוב פעמים אתה לא יודע מאיפא זה הגיע אליך. והוא הבטיח שתורתו פותחת את קשיות גידי המוח. העמך עיוןך בעומק ההבטחה הזאת. איזה צדיק בעולם הציע עיסוי לגידי המוח והבטיח שאחרי הטיפול תוכל לשוט בתורה הקדושה מחדש באור פלאי שמראה לך איך התורה מדברת עליך בעצמך וקוראת לך לשוב ומכירה אותך ממש ואתה יקר וחשוב לה. איזה רפואה זאת. רפואה של משמעות חדשה לחיים. אני חשוב ויקר דוקא בגלל שפלותי שהתרפאה בכח רבינו השפל שבשפלים שהנמיך עצמו מתחת לדרגתו כדי להאיר רצון ה' גם בי.

שלכן צייתה התורה להניחם בארון העדות כי ע"י התורה שניתנה מחדש ובפרט ע"י ה"קיימו וקיבלו" שבהכנעת עמלק בפורים, ומתוך מצוות פורים שתיקנו אנשי כנסת הגדולה נמשך לכל יום ויום מחיינו, הכח להחיות ולינוק ממתן תורה הנשגב שהיה גילוי אלוקות שכביכול לא שייך בעולם הזה אלא שה' הזריחו למען נינק ממנו בכל יום מעט ונתקן ע"י היניקה הקדושה בכל יום מעט עד נהיה באמת ראויים לבוא במדרגה הזאת בשמחה כל בני ישראל ברננה והודיה.

וזה "יודוך ה' כל מעשיך וחסידך יברכוך" שבני ישראל הפשוטים שנמצאים במהותם בעולם העשיה, תכליתם לבוא להודיה גדולה לה' על שזכו לידע מהצדיק שממשיך להם שפע מים חיים ומתוקים לרוות צמאונם במדבר ולכבס כסותם ליום השבת כפי שמובא שם בתורה י"ד. ושם בסוף התורה מבאר רבינו הפסוקים הנ"ל וגם בהלכות מנחה ז' הנ"ל ר' נתן מפרש את אלה הפסוקים עצמם על תורה מ"ט לענין הצמצומים באותו ענין ודרך. כי הצדיקים מבואר שם בהלכות מנחה ז', היו בעולם הזה וזכו להיות דבקים בשם ה' ובתורתו עד שזכו כבר בעולם הזה לאור באור תחיית המתים וחיים נצחיים. וכשהם מסתלקים אז לגבינו זה בחי' מיתה והסתלקות ושבירה אבל הם עצמם מיד עולים לחיים נצחיים ונכללים בשמו יתברך בבחי' אין סוף וממשיכים לכל בני ישראל תיקונים נפלאים יותר מאשר בחייהם. והם בחי' התורה בעצמה גופה. רק שאיתם יש לנו קשר יותר הדוק. כי דיברו ממש אלינו בדור הזה להאיר את אור המתן תורה הנשגב למקום נמוך ושפל כמו שאנחנו מונחים. וזה

שהעולם נברא ע"י שבירה ומיתת המלכים וכל ימי העולם אנחנו מתקנים ומעלים את הניצוצות הקדושות אל מקומם הראשון כדי לבנות את כלי מלכות ה', (כי שבירת הכלים נקראת בלשון האר"י והזוהר הקדוש "מיתת המלכים" והיא שרש המלכות דקדושה שבה ובתולדותיה נבראה הבריאה, ובתורה הם נקראים מלכי אדום שמלכו קודם למלוך מלך ישראל. ומובא באר"י ומפרשיו ובפרט ברש"ש הקדוש ומפרשיו ומסכים עמהם הליקוטי הלכות בהלכה הנ"ל עם תעיין שם תווכח ותיראה, שהמלכים הנ"ל כללו את כל בחי' המלכות בשלמות של כל הספירות והמדות והם אחרי שבירתם מלובשים בכל דבר בבריאה. והם הכח של הצמצום לקבל חיות של כל המדות העליונות וגם ובפרט של מה שלא נקרא מידות היינו יראה ואהבה ורצון. והם הם פנימיות הנו"ן שתיקן לנו רבינו בתורה א' היינו מלכות דקדושה ובנייתה. ואם לא היו מתגלים לא היה כלל מהיכן לינוק השכל הפנימי הקדוש של הכלים, שמושך את אור אין סוף להתגלות כל פעם מחדש לתוכו).

והשברי לוחות הם בחי' שבירה. וענינם כמו שבירת ומיתת המלכים. שע"י שהיו כבר בעולם אפשר לינוק מתיקונם שהבורא מתקנם בכל יום בכח תפילתנו המובנית ועולה בכח מעשינו הטובים היינו תורה ומצוות ומחשבות קדושות לקיימם ובחירה והכרעה לטוב. כי כל דבר שכבר היה בעולם אפילו אם נשבר ומת, טוב מאד שהיה ואפשר לינוק מתיקונו. לכן כל מעשה טוב אפילו אם אח"כ עובר מה שעובר עדיין המעשה קיים ואפשר לינוק מתיקונו. ובפרט השברי לוחות

זוה "מארץ ירדן וחרמונים". כי את ארץ ישראל מונע הירדן מכניסה. כמובא שם בתורה י"ד. וצריך להשלים כבוד ה' בבחי' "כבדהו בכסות נקי". להשלים היראה הנמשכת משבת בחי' "ירא בשבת" "ירא שבת" ולהינצל מפלגא דגופא שאין לו מקום בקדושה. וצריך מאד לדעת שבשבת אנחנו מסתכלים דרך חור המנעול ומציצים לנשף עצום ומשתה מאין כמוהו קדוש ומלובן ומושך עד כלות הנפש, כמובא בשיחת רבינו, וכשהלב הולך אחרי העין בזה, הוא נתקע בדלת ובשער ונזכר – אני עוד לא שם. ויש בחירה, להעלב ולכעוס ח"ו או להבין שהבורא רוצה אותך בפנים ויש לו דרך בשבילך. ומובא בביאור הליקוטים על תורה י"ד עיין שם, שאדם צריך לדעת שאין לו יראה כלל. ולא בשביל הפקרות ח"ו. אלא שידע שכל עוד הוא מציץ עדיין אין הוא יודע מיראה כלל. רק בשם מושאל מאד מרחוק מאד שכמעט אי אפשר לראות הקשר. ולכן הוא חייב לסמוך את עצמו על תורת הצדיק האמת שהוא אוצר של יראת שמיים והעיקר לכנוס אצל כתבי תלמידו הקדוש ר' נתן הנ"ל שזכה לבטל כל חיותו וישותו אל רבינו והיה לו מה לבטל, וזכה שיאיר לו הדרך איך גם אני יכול לזכות לצאת מחשכות גאותי ולינוק יראת שמים מרבינו הקדוש ר' נחמן בן פייגע.

זוה "ירדן וחרמונים". כי ידוע מהזהר שחרמון ששם השלג המשפיע למעיין ה"פנייס" המובא במשנה ובלשונונו נקרא היום "בנייס", ושלג החרמון יורד במדרונות ההרים ומלבן את שרשי המעיין ממנו יוצא נהר הירדן. ובזוהר הוא נמשל בקדושת ארץ ישראל שאתריה הקדושים

"וחסידיך" היינו הצדיקים "יברכוך" היינו שמוסיפים ברכה וחיים בתורה היפך השבירה והמיתה שהם בחי' "ארור". וממשיך אח"כ "כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו" שממשיכים כבוד מלכותו בכל לבבות ישראל ומלמדים להם ברמזיהם הקדושים איך יכול לזכות כל אחד לבוא לגבורה דקדושה עד שיצמצם שכלו וליבו ונפשו בשמחה ובטוב ויזכה להשגת כבוד מלכותו יתברך. ואח"כ להודיע להודיע וכו'.

זוה עיקר התודה העמוקה לצדיק האמת. שאפילו שעובר מה שעובר ודוקא בגלל שהאיר כך אור כזה אז עובר עליך. ונראה שירדת מאד ואפילו נראה שהשתגעת, אע"פ כן האור הזה יהיה לך תמיד סימן ודרך לכסוף ולהתבונן ולרצות קדושת ישראל האמיתית. שיש בה שמחת ישראל ויראת ה' וכבוד נשמות ישראל ותכליתם האמיתית ולא יוכלו לסבב אותך ולהחליף לך בכל מיני תחליפי תאוות וכבוד ומפורסמי שקר ומתחזי קוף. כי אפילו אם ח"ו תפול לשם ואפילו תיפול מאד ה' יציל וירחם, תמיד בתוך נפשך אתה תזכור ותידע את האמת ויבוא יומך להתחנן לפניו יתברך על זה ויבוא יום גאולתך בו השירה תהיה עימך והחסד יצווה לך ותצא מפתיות ליבך ותשוב בתשובה שלימה. ולמי שאמיתי עם עצמו ויודע קצת מנסיון את דרך רבינו אז הוא יודע שזה בכל דרגה ודרגה ואין התנשאות מעל אף אחד רק שפלות ושמחה אשרינו ואשרינו שזכינו לא לחלוק על רבינו לגמרי ולא לקרוע ספריו הקדושים וכל זה רק ברחמי ה'. כי מצד עצמנו וכו' ה' ירחם.

הם בחי' מדמה קדוש ונשגב, והחרמון הוא בחי' לבנונית המוחין. בחי' "מראש שניר וחרמון". בחי' ראש ומוחין והשפעת התחדשות החיות אלוקות לרדת במדרונות הבינה ולכנוס במדות ים הכנרת שם כנורו של דוד מנגן את שיר החשק הנמשך מטבור השכינה. ור' הקדוש סיפר לנו כאלה סיפורי חשק לעורר אותנו מהשינה להבין ולהשכיל איזה חשק וערגה יש בין הקב"ה ושכינתו הצריכה רפואה על ידינו על ידי שמחתנו בתורה ובמצוות בשפלות אמת.

והבת מלך בסיפור הראשון השאירה מטפחת שאם תרים אותה אל אור השמש היינו אל אור הצדיק האמת שהוא בבחי' שמש כי "אורח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום" הוא "יום אחד לה" הנ"ל, תוכל לקרוא רמזים היכן היא מסתתרת בשבילך כי "עקבותיך לא נודעו" רק יודעים שע"י הכנעת עקב עשיו וקליפת עמלק ימ"ש הנולד ממנו בטומאה, וכל גרורותיהם שבמידותינו הרעות שעוד רוקדות בליבנו ברתחת המחלוקת, יכולים לשמוע התוכחה המתוקה של רבינו המובאת בתורה ח' תנינא הנ"ל שהיא רפואת הבת מלך היינו נשמות ישראל. כי בתוכחתו המתוקה תשמע באמת את ה' "אנכי ה' אלוקיך" כפי שהוא שייך לך הרגע הזה לרפואתך.

ועיקר זעקת התורה בעשרת הדיברות היא ההתחלה. "אנכי". כי מובא בכתבים שהאות "אלף" חיכתה מאז בראשית שדילג עליה הבורא וברא את העולם באות "בית". ודוקא בגלל שבה מתחילה התיבה "ברכה" היינו "וחסידיך יברוכך". אבל העולם היה תלוי ועומד עד מתן תורה עד תבוא ה"אלף" ותתפוס את

מקומה האמיתי. כי ה"אלף" היא הוראת כל הצמצומים. כי יש בה געגוע נורא בין היוד העליונה והיוד התחתונה. בחי' הבכיה של המים התחתונים וגעגועם אל המים העליונים. ויש "ואו" המפסיקה באמצע והיא בחי' רקיע כידוע שנעשה מהתקעות והתקרשות המים. וכדי שיאיר היחוד בין שני היודים צריך להוציא מכח אל הפועל בדיבורי אמת וחשק ולשבר בהם המניעות ולבנות מהמניעות "נעימות בימינך נצח" ואז דוקא מתקיים "פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון" היינו פתיחת אלה היודים כמובא בתורה ס"ו והשפעת שובע שמחות פרנסה ושפע הארת הרצון לעבודת הבורא. ורבינו כבר סיפר שלפעמים היחוד כל כך קרוב ומרוב הגעגוע מחליטים שני הצדדים להפסיק להתקרב עד שבא מישהו וחוטף מצוה ונותן צדקה לצדיק. והוא השפע, בבחינת מכתב שמקבל הבן מאביו. היינו הצדיק מהקב"ה. היינו כל עבודה שחוטף איש ישראל, הוא משביע לצדיק, בהתעוררות דלתתא שמהעולם הזה, ונותן לו כח במקום גניזתו לקבל המכתב ולקרוא הכתב שעל ה"פטשלייע" של הבת מלך. ולהתחדש במקומו להמשיך ישועות ותיקונים וברכות לכל בני ישראל.

וזה עיקר הארת הצדיק לכל איש ישראל. להעמיק בליבו קריאת "אנכי", היינו אני ה' אלוקיך. ולמה דוקא "אנכי" ולא "אני"? כי תוספת ה"כף" שבתוך "אנכי" היא כלליות הכתר ותיקוני הכתר כמובא בתורה ו' שאין כבוד ללא כ' וכ' הוא הכתר בחי' שם "אקיה" בחי' "אנא זמין למהוה" וע"י צפיית ישראל להתגלות הכבוד והעיקר ע"י שמבזים את כבודם בפני כבוד הבורא ובכך מכניעים את

בשבילך התבונן היטב אם מסוגל הוא לעלות ולהכלל בבחי' אין סוף ולהמשיך לך דרך לחוות ולהרגיש ברמ"ח אברים ושס"ה גידים מלובנים שה' איתך והוא קורא אליך "אנכי".

וזה טעם המנהג הקדום לשים עשבים בבית כנסת בשבועות חג מתן תורה. כי על כל עשב יש מלאך וכוכב שאומר לו "גדל". היינו העשבים הם שיא הצמצום ודרגה אחרונה של ההשפעה. והמלאכים מקבלים כוחם משרש הכוכבים ושרש סיבוביהם. והם כולם לויים זה מזה עד לשרש השפע שהוא "דבר ה'". ורבינו חידש בתורה א' תנינא שהבעל תפילה האמיתי נכלל ב"דבר ה'". כי דבר ה' הוא נבואה ומי שירא את ה' הנכבד בכל ליבו ויכול לותר על הכבוד לגמרי באמת וליבו נקי באמת מכל, יש לו בליבו מלאך של נבואה. ואז נגאלת התפילה ויוצאת לחירות ונכללת בדבר ה'. ואז זה הצדיק הוא בחי' המלוה הגדול כי הוא הראשון שמלוה השפע לכל הכוכבים ולשרשיהם.

ועיין עוד בענין זה בתורה ס"א ששם מחדש רבינו שהצדיק שזוכה לסוד העיבור היינו שיכול לחזק נשמות ישראל ולחדשם אפילו בחשך הגדול שהוא רגע לפני התחדשות הלבנה הוא זוכה לידע כל סוד הגלגלים הם מקיפי הדעת שמהם נשפע סיבוב הכוכבים. והוא הבעל תפילה הנ"ל הוא עושה את ראש השנה שבו שופר התורה הממתיק דין הבריאה. והוא מחיה את השכינה והלבנה ונשמות ישראל צמאי חידוש האמונה התלויים בה, וכל מי שבא להתפלל באמת לה' בכל דרגה הוא משפיע לו ועוזר לו. וראה בסיפור י"ב מסיפורי מעשיות שהיה לו לבעל תפילה תורות שלמות וארוכות על ענין התפילה.

עמלק בחי' נקודה התחתונה של ה"אלף" כי אם יבזה את כבודו באמת ויתחזק רק על נקודתו הטובה שהיא כבוד ה' מיד יכנע עמלק כי כל כוח יניקתו מישראל הוא ע"י שמעדיפים כבוד העולם הזה והגוף וכופרים באמונת הנקודה הטובה וחיי עולם הבא. וע"י הכנעתו בדריכת הרגל היהודית על ראשו במעיכת הכבוד העצמי המגושם ויתור שלם עליו והאדרת כבוד ה' וכבוד הבריות כבוד נשמות ישראל והעיקר כבוד אמיתי ליראי ה' הם הצדיקי אמת המופלגים שזכו ליראה ושמחה באמת בחי' "חסידך יברוך", היינו שמבין באמת שאין לו עדיין כלום והוא נזקק מאוד כתינוק לאימו לצדיק האמת שיניקהו דבש וחלב של קדושת ארץ ישראל שלעתיד, כך תאיר לו באמת הנקודה העליונה שעל ה"אלף" ויזכה להכניע עמלק ולידע באמונה מלאה ממש מול העיניים שה' עימו ואצלו וממש אוהב אותו ורוצה בעבודתו ומצפה עליו מאד בחי' "אנכי".

ועיקר הוראת "אנכי ה' אלוקיך" הוא בבחי' התשובה ויודוי דברים המובא בתורה ד'. היינו שידע באמת שכל מאורעותיו לטובה. וזה ע"י הודוי לפני הצדיק שיכול לעלות עד אור אין סוף ולהמשיך משם דרך אמת כפי שרש נפשך דוקא ע"י מתן תורה. ויכול להמשיך לך ברכה להמתיק את ה"ארור" שנדבק תמיד לצמצום ולהפכו ל"אנכי" היינו שתבין באמת לאמיתו בכל ישותך שהכל לטובה. גם ובפרט הצמצום והדין ותהלל לה' על זה בתורה. ואם תחטא ותנסה ב"כוחי ועוצם ידי" ותתחפש כילד בפורים וכקוף לפני אדם ל"עובד" וכו', לא תוכל להמתיק. וגם אם רבך המפורסם ישתדל

וזה שקושר דוד המלך את מתן תורה על הר "מצער" ל"תפילה לא-ל חיי". כי עיקר התורה היא מעשים טובים ועיקר מעשה ועבודה היא תפילה לה' באמת. כי ע"י תפילה כל תיקון המלכים וכו' ותיקוני כל העולמות כמובא כמה פעמים בתורה ט"ו וי"ד ונ"ב ומ"ט ועוד ועוד.

ולכן כשעומד איש ישראל ליד העשבים ובמקומם, כמו שרבינו ציוה בתורה י"א תנינא, הם העשבים שהם דרגה אחרונה מן הלווים והם בשפלות עצומה ואין להם למי להלוות רק להחזיר את ההלואה שקיבלו, הם מחויבים לתת כוחם לתוך התפילה וזה"ו ויצא יצחק לשוח בשדה". כי תפילה נקראת שיחה על שם שיח השדה שנותנים לה כח. וזה המתקת הגבורות ובחי' ראש השנה שהוא בחי' המתקת גבורות יצחק. וע"י זה כל איש ישראל יכול להחזיר ההלואה. שע"י זה נעשה תיקון העולם. ורבינו אמר בשיחה שאם זוכים לשמוע שירת העשבים וכו' ואמר שטוב לעבוד את ה' ביראה ביניהם ואמר פעם כשהתפללו מנחה בשדה שרואה ממש איך העשבים דוחקים את עצמם אל תפילת ישראל. ולכן בחג מתן תורה אנחנו ממלאים הבית כנסת בשיח השדה כי עיקר הוראת "אנכי" זה התפלל אלי בכל כוחותיך שנתתי לך כי אני ה' אוהבך לנצח ורוצה את תפילתך להשפיע בה לך לנצח רק קשר עצמך לבעל התפילה הטהור והקדוש שלי והרחב פיך ואמלאהו.

[ושים לב שתמיד ט"ו בשבט יוצא בין שירת הים למתן תורה. ושמח מאד בהתחדשות חיות האילן הקדוש ביום הולדתו של התינוק החביב מכל התמים הטהור שזכה לחיותנו לנצח באור רבינו

הקדוש הורא ר' נתן הנ"ל השפל המבורך. וחידש ר' נתן על ענין האלנות שהם דוקא יודעים ומרגישים כביכול את חידוש הבריאה והגידול יותר מכל. כי ההשתנות מעפר לצומח הוא חידוש יותר גדול משינוי לחי או מדבר. ולכן לידם מקבלים את כוח האמונה בגידול ובהתפתחות ויכולים להכניע העפר והעצבות בכחם ולהאיר האמונה. ורבינו אמר שאמונה היא כח הגידול ועל ידה זוכים ל"אריך אפיים" כי מאמינים בגידול ולא איכפת ליה כלל ממה שעובר שזה בחי' הקדושה של ארץ ישראל שמשה רבינו כל כך כסף והתפלל עליה. וראה שאמרו חז"ל שרצה לאכול פרותיה. ושאלו "לפרותיה הוא צריך"? וביאר ר' נתן שרצה את הארת הרצון שבנעימות ימינך נצח שבטעם הנועם העליון שבפירות ארץ ישראל. ור' מבאר בתורה י"א הנ"ל שאם לא זוכה להתפלל בשדה אז היכול שבבית היינו הפירות וכו' גם נותנים כח לתפילתו כי יכול הוא ר"ת "ויצא יצחק לשוח בשדה", ראה והבן עד היכן מגיע קדושת ראש השנה ואיך מתקשר בזה אמרת רבינו הצרופה שצריך מאד מאד לשמוח מי שהיה אצלי על ראש השנה בכל השנה].

ומאז שניתנה תורה יש לנו הזכות לדבר מזה. מאור הצדיק האמת. ואדרבא מצווים אנו לדבר אחד עם חבירו ביראת שמיים היינו ברוח הצדיק הנמשכת בליבנו. ומצווים מתוך עצמנו ללכת ולהתבודד לפני ה' יתברך בהארת רבינו הקדוש ותלמידינו וחברים כשרים אמיתיים ויראים המחפשים ללא שום מטרת רווח אחר, זולת ההתקרבות אל היראה והאהבה של רבינו הקדוש. ועל זה הבטיח לנו הבורא "אנכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך

מארץ מצרים הרחב פיך ואמלאהו". וע"י הדיבורים ימלא לנו כל טוב סלה. ועל הוידוי שהוא יקר ערך מאוד ויכולים לזכות בגינו לבחי' "אשרי נשוי פשע כסוי חטאה" ולהתחיל מחדש ממש. יש מניעות גדולות. כי קשה לזכור וקשה אפילו שזוכרים להתחיל להתוודות באמת. ועוד שרבינו ציוה שכמו שהיתה להיטות העבירה כך יהיה כח הוידוי. ועצה על זה נתן רבינו שע"י ששמח מאד יוכל ללכת בכל קומת השמחה ולזכור העוונות. אבל מהיכן יקח שמחה? רבינו מייעץ שם כגון בשמחת חתונה וכו'. אבל בתורה י' תנינא רבינו מרחיב בזו השמחה ואומר כי אם יקח לו שמחה מנקודתו הטובה. היינו שיעשה עם עצמו עבודה לישיב דעתו מה זה אומר שהוא יהודי. וכמה יזכה על ידי כל מצוה. וכבר נתן לנו ה' את התורה. וציוה לנו "הרחב פיך ואמלאהו" וגילה לנו בחי' "אנכי" וכו' וכו'. וידחה מאד קליפת עמלק ויזעק זעקת נפשו "איה". וכל זה נכלל בבחי' "בדיחא דעתיה" הקדוש עיין שם. היינו שיכניס לדעתו את שמחת יהדותו ויבדח בזה את דעתו. עד שיזכה רגע לרקוד כמו בחתונה. כי הרגע הזה הוא יום חתונתו ויום שמחת ליבו. כי ברגע שנזכרים באמת אפילו בהתנוצצות רחוקה נעשה יחוד גדול למעלה כמו שמבטיח שם רבינו בסוף תורה י' תנינא הנ"ל, ויחוד הוא בחי' חתונה כידוע. לכן

כל עבודתנו ליקח לנו שמחת יהדותנו אל תוך הדעת שלנו בפרטיות. וזה ע"י שנזכיר בפה מלא לעצמנו את נקודותינו הטובות. ואם זה לא משמח אותנו כי דעתנו באותו זמן דלה ועניה מאד כמובא בהלכות מנחה ז' אות מ"ז מ"ח הנ"ל, אז אדרבא זה אומר ש"איתתך גוצא" והעצה "גחין ולחש לה" היינו הנמך עצמך מאד בכל דרגות השפלות של תורה י"ד והרבה מתחת מדרגתך וזעק אל ה' "איה" והכניע עמלק כפי בחינתך וה' יחשיב לך את זה לצדקה מעולה ומהודרת מאד שהיא כלל כל התורה והיא בחי' ציצית ותפילין וישועתך לנצח נצחים.

חזק ואמץ אחי יקירי ושמח בה' בכל יכולתך. ואם גם זה לא הולך ממילא אתה שוטה. אז שמח קצת במילי דשטותא ובדיחותא גדולה וה' יבדח דעתך יותר ויותר, משמחת התפילין המופלאה, ויאיר לנו ולכל ישראל שמחת פורים בכל רמ"ח אברינו לרקוד ולמחות כפיים ובתוכם לרסק לעמלק את ראשו בבחי' "ניפץ עולליך אל הסלע" וניזכה לקבל התורה מחדש בידיים שמחות של מחיאת כף ולב נושא את הרגליים של אסתר ואורה המגלה מגילת סתרים מופלאים ומשמחי לב לשאוב רוח הקודש של הצדיק בכל ליבנו בשפלות מופלאה ושמחת אהבת אחים גם יחד אמן ואמן.